

valget stillede Forslag under Nr. 50 til § 28. Jeg har ikke nogen Tvivl om, at, naar det i Slutningen hedder: „Dog kan Ingen, der som Medlem af et staaende Udvalg eller ifølge et særligt ham overdraget kommunalt Hverv har havt Andeel i Forvaltningen o. s. v.,“ det da ikke er Forvaltningen i det Hele taget, men kun den Deel af Forvaltningen, som Vedkommende har havt med at gjøre, fra hvis Granskning den Paagjældende skal være udelukket. Dette Redactions-Spørgsmaal skal imidlertid blive taget under Overveielse imellem 2den og 3die Behandling, for at enhver Tvivl kan blive fjernet. Iøvrigt vil det ærede Thing have bemærket, at Ministeren erkjendte, at Forslagets Vedtagelse er en ligefrem Conseqvent af, hvad der tidligere er blevet vedtaget. Hans Kritik var i Grunden en tilbageffuende Kritik. Jeg overhørte ikke, at han paaberaabte sig, at der ikke fandtes en tilsvarende Bestemmelse i Loven for Amdsraadene, naagtet ogsaa der det samme Forhold kunde komme frem. Det er ganske naturligt, at man argumenterer fra den anden nye kommunale Lov, men dette maa dog ikke opfattes saaledes, som om Meningene skulde være, at denne just skulde være et saadant Mesterværk, at der, naar der her er Tale om en lignende Lov for Kjøbstæderne, da ikke skulde være Anledning til i enkelte Punkter at afvige fra, hvad i hiin er vedtaget, at der ikke skulde kunne finde en fremadstridende Erkjendelse Sted. Der kan være Punkter, hvor man virkelig er kommen til at see Forholdet noget klarere. Der har i sin Tid her i Kjøbenhavn været det forunderlige Tilfælde, at Ræmmeren var Borgerrepræsentant og altsaa som saadan selv kunde tage Deel i Paafjendelsen af Regnskabet; jeg erindrer forøvrigt ikke, om han dog ikke selv maastee har sølt, at han passende burde gaee sin Veie ved dets Behandling. Men som Forholdene nu tænkes ordnede, troer jeg rigtignok, at det følger som en ligefrem Conseqvent, at de Vedkommende umuligt kunne tage Deel i Paafjendelsen af det Ansvar, der gjøres gjældende imod dem selv. Selv om ikke Saadant

stod i Loven, vilde det dog altid være Noget, Vedkommende maatte kunne sige sig selv; men det bør dog utryffeligt udtales, og om Medlemmerne derved skulde komme til at gaee lidt ind og ud, saa vil deri jo ikke være nogen stor Ulykke; det komme de nok ud af.

Tilbage staaer det Spørgsmaal, som jeg særlig ønskede at lægge Thinget paa Sinde, det er nemlig det, som indeholdes i Forslaget under Nr. 33 til § 22, hvorefter det ikke skulde ligge i Indenrigsministerens Haand ved et Pennestrøg at hæve det ikke uvigtige Fællesstab i Henseende til forskjellige Indretninger, som kan finde Sted imellem Kjøbstadcommuner og Amdsraadskredse. Ogsaa her kommer det meget an paa en klar Opfattelse af, hvorledes Forholdet i Virkelighed stiller sig. Det ærede Thing vil vistnok erindre, at det ikke er mere end et halvt Aar siden, at udførlige Forhandlinger netop om dette Punkt førtes imellem Indenrigsministeren og mig, og Thinget billigede dengang, at en saadan Myndighed ikke skulde tillægges Indenrigsministeren. Der er en lille formel Forskjel i den Maade, hvorpaa Sagen den Gang forelaa; og den Maade, hvorpaa den nu foreligger; men denne Forskjel er som sagt væsentlig formel og er fremkaldt ved Indenrigsministerens eget i Udvalget fremsatte Ønske. Der var nemlig ligeoverfor Forslaget, saaledes som det staaer i Udkastets § 20: „Ønskes saadant Fællesstab ophævet af en af Parterne, uden at Enighed derom er tilveiebragt med den anden eller med de andre Parter, afgjør Indenrigsministeren, om Ophævelsen desuagtet kan finde Sted, og bestemmer i saa Fald efter Forhandling med alle Vedkommende Vilkaarene for samme“ — der var, siger jeg, to Veie at gaee, enten at foreslaae her som ved Landcommunalloven, at denne Passus gik ud, saa det bliver ved det Bestaaende, eller utryffeligt at sige, at det Forhold, som her ligger for, naar Indenrigsministeren vil fremtvinge Afstillelsen, skal afgjøres ved Lov. Begge Forslag vilde efter min Mening løbe ud paa Et; men den Form, som er valgt, er, som